

ע"פ 41692/05/15 - אפי אליה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 41692-05-15 אליה נ' מדינת ישראל
לפני: כב' הנשיא אברהם טל - אב"ד
כב' השופטת זהבה בוסתן
כב' השופט ד"ר שמואל בורנשטיין
המערער אפי אליה
נגד
המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

כנגד המערער הוגש כתב אישום לבית משפט השלום ברחובות בת.פ. 26007-04-13 בו יוחסו לו עבירות של איומים, תקיפת עובד ציבור והחזקה ושימוש בסם מסוכן.

לאחר שמיעת ראיות זוכה המערער מהעבירות של תקיפת עובד ציבור והחזקה ושימוש בסם מסוכן והורשע בעבירה של איומים, נושא הערעור שבפנינו.

בימ"ש קמא השית על המערער עונש של 3 חודשי מאסר על תנאי, שלא יבצע כל עבירת אלימות במשך שנתיים מיום מתן גזה"ד.

על אף שבפתח הודעת הערעור צוין כי הערעור מכון כנגד הכרעת הדין המרשיעה וכנגד העונש, בפועל הערעור לא מתייחס לעונש והוא מכון כנגד הרשעתו של המערער בעבירת האיומים.

עובדות כתב האישום

1. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 17.1.13 הגיעו קבלני הוצל"פ, אילן ולנטי ומרדכי יוסף הראל (להלן: "ולנטי" ו"הראל" בהתאמה), לבית המערער ברחוב בר כוכבא 7 ברחובות, כשבידיהם כתב הרשאה לתפיסת ומכירת מטלטלין, בכתובת הנ"ל, על שם אליהו חדד, אחיו של המערער. לאחר שולנטי הזדהה בפני המערער בתעודה מזהה ואף הסביר לו את פשר הגעתם למקום, אמר המערער לולנטי והראל "אם אתם רוצים לקחת משהו תלכו לדירה ממול, מפה אתם לא לוקחים דבר". לאחר שאילן ביקש מהמערער לשלם את סכום החוב, איים המערער על ולנטי והראל בכך שאמר להם "על גופתי ועל גופתכם ואם תכנסו לבית הזה אני ארצח אתכם".

בהמשך, תקף המערער את הראל על ידי כך שנתן לו מכת אגרוף בחזהו.

המערער המשיך לאיים על ולנטי והראל בכך שאמר להם "אני ארצח אתכם", מיהר למטבח דירתו, נטל משם סכין קצבים בעלת ידית עץ וניגש לעברם כשהוא אוחז בסכין.

באותן נסיבות איים המערער על ולנטי ואמר לו "מי אתה, אתה רוצה שאני אדקור אותך, אזיין אותך" ותקף אותו בכך שהכה בשתי מכות אגרופ בחזהו. באותן נסיבות החזיק המערער על שולחן בדירתו קנאביס במשקל מזערי ללא היתר.

תגובת המערער לכתב האישום

2. במענה לכתב האישום אישר המערער כי ולנטי והראל הגיעו לביתו עם צו שהוצא על שם אחיו אליהו דוד אך הם לא הזדהו בפניו ונכנסו לבית בכוח. המערער כפר בכך שאיים או תקף את ולנטי והראל. המערער הודה כי שלף סכין אך היה זה בתוך ביתו, מתוך פחד ועל מנת להרתיע את מי שחשב שהם פולשים לביתו.

הכרעת הדין של בית משפט קמא

3. בית משפט קמא קבע כי בתיק התעוררו מחלוקות משני סוגים:

- א. מחלוקות עובדתיות בקשר עם מעשיהם של המעורבים במהלך האירוע.
- ב. מחלוקות משפטיות בקשר עם חוקיות צו החיפוש וכניסת ולנטי והראל לביתו של המערער.

4. בימ"ש קמא קבע כי הממצאים העובדתיים הבאים, אינם שנויים במחלוקת:

ביום 17.1.13 הגיעו ולנטי והראל לביתו של המערער כדי לגבות חוב של דוד, אחיו של המערער, למגן דוד אדום בגין אגרת "הסעת חירום".

ולנטי היה גובה מוסמך מטעם רשות האכיפה והגבייה (ת/1) ותפקידו של הראל, איש גדול ממדים (בגובה כ-1.85 ובמשקל של כ-150 ק"ג), היה לסייע לולנטי. בשלב כלשהו של האירוע נטל המערער סכין באורך של כ-40 ס"מ מהמטבח, בא לכוונם של ולנטי והראל (ת/4; ת/5) והשכן רוני כהן השתלט עליו והוציא מידי את הסכין.

5. באשר למחלוקות העובדתיות, שהתמקדו במעשיהם של המעורבים מהרגע שולנטי והראל הגיעו לביתו של המערער, קבע בימ"ש קמא כי לא ניתן ליתן אמון מלא בעדיו של אחד הצדדים.

בימ"ש קמא מצא סתירות רבות בין הגרסאות השונות שמסר ולנטי ובין גרסאותיו לגרסאות שמסר הראל, כאשר כל אחד מהשלושה (ולנטי, הראל והמערער) ניסה להמעיט מחלקו באירוע. מכאן שלא ניתן היה לקבוע ממצאים על בסיס גרסה אחת אלא על בסיס הראיות כמכלול, תוך בחינת הגרסאות ומהימנותן בכל שלב של האירוע.

על רקע התרשמות זו של בימ"ש קמא ולאחר ניתוח העדויות הוא קבע כי "עדי התביעה לא מסרו גרסה אחידה ועקבית בנושאים מהותיים רבים, ובכלל זה: האם הוצג צו בפני הנאשם (המערער שבפנינו) בראשית האירוע? האם הראל נכנס לביתו של הנאשם? האם הראל עשה שימוש בכוח כלפי הנאשם? האם הנאשם איים באופן מילולי על השניים? באילו נסיבות הביא הנאשם את הסכין? מה בדיוק עשה הנאשם באמצעות הסכין? האם היה ארוע אחד של הנפת סכין או שניים? כיצד הסתיים האירוע?" (פיסקה 42 להכרעת הדין).

גם ביחס למערער קבע בימ"ש קמא כי הוא לא מסר גרסה עקבית ביחס למספר נושאים ובכלל זה "תאור חששו הרב במהלך האירוע והלחץ שבו היה נתון; תאור האירועים המפורט מרגע כניסתו של הראל לבית ועד שהביא את הסכין; תאור האופן שבו הגיעה הסכין לתוך הבית לאחר האירוע" (פיסקה 43 להכרעת הדין).

6. בחינת מכלול הראיות הביא את בית המשפט קמא לקבוע את הממצאים העובדתיים הבאים:

"- ולנטי והראל הגיעו לביתו של הנאשם על מנת לגבות חוב של דוד, אחיו. למרות שהנאשם טען כי אינו החייב ומסר להם את מספר הטלפון של אחיו - שנרשם על גבי כתב ההרשאה - לא עשו דבר על מנת לבדוק את טענתו.

- לא השתכנעתי כי ולנטי הציג לנאשם את הצו בתחילת האירוע. הראל אמנם טען, כי הציג לנאשם את הצו, אולם ולנטי הודה שלא הציג את הצו משום שלטענתו לא הספיק להציג והנאשם לא ביקש לראותו. גם הנאשם טען, כי הצו לא הוצג לו.

- הנאשם פתח את הדלת והראל הכניס את רגלו כדי למנוע את סגירת הדלת ונכנס פנימה בכוח תוך דחיפת הדלת שגרמה לדחיפתו של הנאשם. מסקנה זו מתיישבת עם ההגיון הבריא ועם בחינה של מכלול הראיות: אין זה סביר, כי ולנטי והראל עמדו בדלת ולא עשו דבר, כאשר הנאשם משתולל. גרסתו של הנאשם, לפיה לאחר שפתח את הדלת, הראל הכניס את רגלו ונכנס לביתו בניגוד לרצונו - הינה סבירה יותר. למעשה, ולנטי מודה כי הראל נכנס לבית, אולם אינו מספק הסבר סביר בדבר נסיבות הכניסה. גם כהן, ראה את הראל בתוך הבית. מכאן, כי הכחשותיו של הראל את כניסתו לבית עומדות בסתירה לעדותם של ולנטי, הנאשם וכהן, והראל אינו מוסר אמת בהקשר זה. יתר על כן, התרשמתי גם כי הן ולנטי והן הראל לא רצו להודות באמת המרה, כי הראל נכנס בכוח לבית, תוך דחיפת הדלת שגרמה לדחיפת הנאשם. בעוד שהשניים ענו באופן שוטף לרוב רובן של השאלות וזכרו את האירוע היטב, לא זכרו דווקא לענות על שאלות המסבכות אותם. השניים לא זכרו אם הראל שם את הרגל ומנע מהנאשם לסגור את הדלת. ולנטי לא זכר אם הראל דחף את הנאשם. הראל גם לא זכר לומר, אם פתיחת הדלת בחוזקה גרמה נזק למקרר. ההסבר שסיפק ולנטי, כאילו הראל נכנס לראות מה עושה הנאשם אינו סביר כלל, משום שולנטי עצמו טען, כי היתה התרחשות קודם להבאת הסכין, שבמסגרתה תקף הנאשם את ולנטי. יתר על כן, אם הראל נכנס וראה שהנאשם הביא סכין, היה ניתן להניח כי הראל יצא מהבית ולא ייכנס אליו.

- לאחר שהראל נכנס לביתו של הנאשם, ניסה הנאשם לדחוף אותו החוצה. על כך העידו ולנטי והנאשם עצמו. ממצא זה גם מתיישב עם טענתו של הראל, כי הנאשם נתן לו אגרוף,

אלא שהדבר אירע רק לאחר שהראל נכנס בכוח לבית, כאמור.

- לא השתכנעתי, כי הנאשם איים במלל כי ירצח את הראל, וזאת בעיקר משום שהראל אינו מתאר מלל זה. מכאן, שגם אם הנאשם מסר בחקירתו, כי אינו זוכר את הדברים, אין בכך כדי להעלות או להוריד לענין זה.

- כאשר הראל היה בתוך ביתו של הנאשם, הלך הלה והביא סכין, תוך שאיים על הראל לצאת מביתו. על כך העידו העדים כולם. לענין זה לא מצאתי צורך להכריע בשאלה אם הניף את הסכין כלפי מעלה, או שמא אך החזיקו בסמוך לגופו, וזאת משום שבכל מקרה, המדובר באיומים באמצעות סכין.

- לא השתכנעתי, כי הנאשם תקף את ולנטי ואיים עליו, לאחר נטילת הסכין. גם לא השתכנעתי, כי היו שני אירועים של איומים באמצעות הסכין. ולנטי והראל טענו כי היו יחדיו כל הזמן, אולם רק ולנטי תיאר אירוע נוסף של איומים ותקיפה מחוץ לבית לאחר שכהן הגיע למקום. תיאור זה אינו עולה בקנה אחד עם תיאורו של הראל, שאינו מוסר דבר לענין זה. התיאור גם אינו עולה בקנה אחד עם תיאורו האובייקטיבי של כהן, שלפיו לא ראה כל אלימות מצדו של הנאשם."

7. באשר לחוקיות מעשיהם של ולנטי והראל קבע בימ"ש קמא כי הליכי הגבייה לא בוצעו כדין וכי הראל לא היה רשאי להיכנס לביתו של המערער תוך שימוש בכח.

על פי סעיף 7א לחוק מגן דוד אדום, תשי"א - 1950 ניתן לגבות חוב בגין אי תשלום אגרת פינוי חירום לפי פקודת המיסים (גבייה) (להלן "הפקודה") כאילו היה מס כמשמעותו בפקודה. פריצה לבית תהיה חוקית בהתקיים התנאים המפורטים בסעיפים 4 ו-5 לפקודה, במצטבר: גובה המס נכשל בנסיונו להיכנס לבית או לחצרים; לחייב ניתנה הודעה אודות הכוונה להתפרץ לבית; הממונה על גבייה הוציא צו הרשאה חדש; הפריצה מתבצעת בשעות היום ובמעמד עדים או המשטרה.

בימ"ש קמא קבע כי לא התקיימו מרבית התנאים המפורטים בסעיפים 4 ו-5 לפקודה. לא הוכח שסכום החוב הוטל כדין וכי החוב הינו חלוט; לא הוכח כי הוצאה דרישת פירעון בכתב ואזהרה לחייב, שנשלחה אליו והומצאה לו כדין. יתר על כן, כתב ההרשאה שהוגש לבית המשפט היה לקוי וחסרו בו פרטים מהותיים רבים (ת/3), כך למשל, לא צוין בו מי גובה המס שקיבל את כתב ההרשאה, ואין בו שם וחתימה של גובה המס.

8. בנוסף קבע בימ"ש קמא, כי גם בהנחה שהתמלאו כל התנאים המקדמיים הנדרשים בפקודה לביצוע הגבייה, הרי שהלכה למעשה הגבייה לא בוצעה לפי הוראות סעיף 5 לפקודה שכן לא התקיימו שני שלבים, שראשיתם בנסיון כניסה ללא שימוש בכוח, וממילא לא ניתן כתב הרשאה נוסף המאפשר התפרצות לבית החייב. מכתב ההרשאה עלה כי "הודעה על ביצוע בכוח", המהווה תנאי מוקדם לכניסה בכוח, כלל לא מולאה.

9. היבט נוסף של אי חוקיות מצא בימ"ש קמא במעשיו של הראל, שהיה נעדר הסמכה מטעם רשות האכיפה והגבייה, להבדיל מולנטי. הראל נכנס כחצי מטר לתוך הבית, תוך שימוש בכוח ודחיפת הדלת, שעה שהיה ספק אם המערער הוא החייב.

10. בימ"ש קמא קבע כי מעשיו של המערער, שדחף את הראל לאחר שניכנס לביתו ואיים על אילן והראל באמצעות סכין, מגלמים את היסודות העובדתיים שבעבירת התקיפה ובעבירת האיומים.

בימ"ש קמא סקר את התנאים לקיומה של הגנה עצמית לפי סעיף 34 לחוק העונשין שהם תקיפה שלא כדין; קיומה של סכנה מוחשית של פגיעה בחייו של הנאשם, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מיידי על מנת להדוף את התקיפה, ועליה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה התגוננות על מנת להדוף אותה; האדם לא נכנס למצב בהתנהגות פסולה; נחיצות איכותית וכמותית; קיום יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מן התקיפה ((ע"פ 20/04 קליינר נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 80, 90 (30.6.04); דנ"פ 6699/04 אבי קליינר נ' מדינת ישראל (18.07.2004); ע"פ 6157/03 הוך נ' מדינת ישראל (28.9.05); ע"פ 8687/04 חילף נ' מדינת ישראל (12.12.05); ע"פ 4191/05 אלטגאוז נ' מדינת ישראל (25.10.06); ע"פ 6415/11 פולוחין נ' מדינת ישראל (24.12.12)).

בית משפט קמא בדק גם את התנאים לקיומה של הגנה מכוח סעיף 18(א) לחוק המקרקעין, התשכ"ט - 1969 (להלן - "חוק המקרקעין"), הקובע:

"המחזיק במקרקעין כדין רשאי להשתמש בכוח במידה סבירה כדי למנוע הסגת גבולו או שלילת שליטתו בהם שלא כדין".

11. לאחר בחינת קיומם של התנאים הנ"ל קבע בימ"ש קמא כי:

"ביישום הדין על המקרה שבפני יש להבחין בין מעשה הדחיפה לבין האיומים באמצעות סכין. מעשה הדחיפה שביצע הנאשם מקיים את התנאים להחלת הגנה עצמית ואת התנאים שלפי סעיף 18(א) לחוק המקרקעין. הנאשם דחף את הראל, לאחר שהלה נכנס לביתו בכוח, ועל מנת להוציאו מביתו. המדובר במעשה שהוא תגובה מידית לדחיפה של הראל, ותוך שהנאשם חש פחד לאחר שהראל נכנס לביתו, ומטעם זה ניסה להוציאו מביתו. לא מדובר בדחיפה חזקה מצדו של הנאשם וקיים יחס ראוי בין המעשה של הראל למעשהו של הנאשם".

12. באשר לעבירת האיומים קבע בימ"ש קמא כי:

"למסקנה שונה הגעתי באשר לאיומים באמצעות הסכין. בשלב זה, הנאשם רץ למטבח ויכול היה שלא לשוב כלל לכיונם של ולנטי והראל. הנאשם יכול היה בשלב זה למצוא פתרון אחר למצוקה שבה חש, בין בדרך של הסתגרות באחד החדרים, הזעקת המשטרה או עזרה אחרת, וכיוצא באלה. לא השתכנעתי, כי החזרה של הנאשם מהמטבח לכיונם של ולנטי והראל היתה נדרשת ולא מצאתי כי יש יחס הולם בין המצוקה שחש לבין השימוש בסכין על מנת לאיים על השנים".

13. בימ"ש קמא בחן גם את הגנת בית מגורים, לפי סעיף 134 לחוק העונשין, וקבע שאיננה רלוונטית משום שאילן והראל לא התפרצו או נכנסו לבית המערער בכוונה לבצע עבירה.

טענות המערער בערעור

14. הכניסה הלא חוקית של הראל וולנטי לביתו של המערער, מקימה לו את היכולת להגן על גופו ורכושו.
15. קביעותיו של בית המשפט קמא בעניין אי חוקיות הצו, מחזקות את טענת המערער, לפיה שני אלמונים פלשו לביתו והוא עשה כל שביכולתו על מנת להתגונן.
16. בית המשפט קמא שגה כשהגיע למסקנה שונה ביחס לעבירה של תקיפת עובד ציבור, לגביה קבע כי מעשה הדחיפה שביצע המערער מקיים את התנאי לקיומה של הגנה עצמית לפי סעיף 34' לחוק העונשין והתנאים לפי סעיף 18(א) לחוק המקרקעין, לעומת מסקנתו לגבי עבירת האיומים בסכין.
17. בין הדחיפה של המערער את הראל עד להבאת הסכין מהמטבח, שנמצא ליד דלת הכניסה לבית - מקום בו התרחש הארוע, היה פער של שניות ספורות, כשבשלב זה הראל כבר פלש לביתו של המערער ועמד בתוך הבית.
- המערער חש פחד ומצוקה גדולה, והדבר הראשון שראה לנגד עיניו היה השולחן ועליו הסכין. המערער נטל את הסכין, החזיק אותו לצד גופו ברעד וצעק לפולשים שייצאו מביתו.
18. בית המשפט קמא התעלם מדרך כניסתו של הראל לביתו של המערער, שכללה דפיקות חזקות בדלת וצעקות; כמו כן, התעלם בית המשפט קמא מהנזקים שנגרמו לדלת המקרר של המערער, מהפגיעה במערער עצמו וממראהו הפיסי של הראל, שלאורך כל התיק תואר כ"גורילה".
- מדובר בתרחיש אימה שהתרחש תוך שניות ספורות, כשבפועל לא נעשה שימוש בסכין אלא הוא הוחזק על ידי המערער לצד גופו.

19. בית משפט קמא שגה כשקבע כי לא עומדת למערער טענת הגנה עצמית והגנה על פי סעיף 18 לחוק

המקרקעין, לאחר שקבע שהראל וולנטי פעלו שלא כחוק, הגיעו למקום עם צו לא חוקי וכל מעשיהם היו "פירות העץ המורעל".

לא ניתן להרשיע את המערער שניסה להתגונן ממעשיהם הלא חוקיים.

20. בית המשפט קמא לא נתן את המשקל ההולם לתיאורו של המערער את הרקע הסביבתי, כפי שבא לידי ביטוי בעדותו בעמ' 57 ש' 15-23 לפרוטוקול.

21. בית המשפט קמא שגה כשקבע כי התנהגותו של המערער, שנטל את הסכין, היתה לא מידתית והיה עליו למצוא פתרון אחר למצוקתו. החלופות עליהן הצביע בית המשפט קמא לא היו ריאליות לזמן האירוע, והדבר היחיד שהיה זמין באותו רגע היה קרבתו של המערער למטבח, שם מצא מענה לצורך הגנתו.

22. בית המשפט קמא שגה כשקבע כי התנהגותו של המערער - נטילת הסכין - וזעקותיו לעזרה התפרשו כהטלת אימה בליבו של אדם מהישוב שכן, ככל העולה מדברי ולנטי והראל הם כלל לא חששו (עמ' 40 ש' 1-5; עמ' 14 ש' 4-9).

23. בית המשפט קמא לא נתן משקל מספיק לשקריהם של ולנטי והראל, שיש בהם כדי להסביר את מידת הפחד בה היה שרוי המערער. אין המדובר בשני אנשים תמימים אלא במי שהתנהגו כאחרוני העבריינים בחסות החוק.

24. בית המשפט קמא מצא כי האירועים התרחשו כפי גירסת המערער ונתן אמון מלא בגרסתו של השכן כהן, המחזקת את גירסת המערער. לפיכך, לא ברור מדוע בית המשפט קמא קבע שיש קושי מובנה לתת אמון בגירסתו של המערער, שהיא למעשה הגירסה שהתקבלה.

25. בית המשפט קמא קבע כי הוא נותן אמון מלא בעד ההגנה כהן ועל פי עדותו, כשהוא הגיע לאירוע, כבר ראה את מי שתואר כ"גורילה" (הראל) בתוך בית המערער, כשהוא תוקף את המערער בביתו. המאווים היחיד שהיה באירוע היה המערער.

תשובת המשיבה

26. בית המשפט קמא דחה את טענת המערער לפיה חשב שמדובר בפורצים וקבע על יסוד הודעת

המערער (15/ת) שהמערער ידע שמדובר במעקלים.

גירסת המערער לפיה הוא חש מאוים, כאילו מדובר באנשי העולם התחתון, היא התממות וחוסר לקיחת אחריות.

27. בית המשפט קמא צדק כשקבע כי גם אם המעקלים נכנסו לביתו ודחפו אותו בכח שלא כדין, כשברור למערער שמדובר במעקלים, נטילת סכין באורך של 40 ס"מ ונפנוף בה מול המעקלים איננה תגובה מידתית, ולא ניתן להתייחס אליה כאל הגנה עצמית, שכן אין מחלוקת שהמעקלים באו על מנת לתפוס מטלטלין ולא לתקוף את המערער.

דין והכרעה

לאחר שעיינו בהכרעת הדין ובהודעת הערעור, ולאחר ששמענו את טענות הצדדים, הגענו למסקנה שדין הערעור להידחות מהנימוקים כדלקמן:

1. אין מחלוקת כי כניסתם הבלתי חוקית של ולנטי והראל לביתו של המערער, בהסתמך על צו לא חוקי, הקימה למערער את הזכות להגן על גופו ועל רכושו. זו המסקנה הנכונה אליה הגיע בית המשפט קמא ומטעם זה זיכה את המערער מתקיפת עובד ציבור, שהתבטאה בדחיפת הראל לאחר שנכנס לביתו, והיתה מידתית ביחס לנסיבות.

השאלה שבפנינו אינה על עצם זכותו של המערער להגן על עצמו, אלא על המידתיות של הצעדים בהם נקט, כאשר בית משפט קמא קבע כי חלקם - דחיפת הראל - היו מידתיים, וחלקם האחר - האיומים באמצעות הסכין - לא היו מידתיים.

2. בית המשפט קמא שמע את העדים, בחן את הראיות והגיע למסקנה כי לא ניתן לתת אמון מלא בעדותו של המערער.

כידוע, ערכאת הערעור לא מתערבת בממצאים העובדתיים שקבעה הערכאה הדיונית, אשר שמעה וראתה את העדים. בענייננו התייחס בית המשפט קמא באופן ספציפי לתחושת הפחד אותה תאר המערער בעדותו וקבע לגביה כי: **"מצאתי כי בעדותו נטה הנאשם להגזמה בתיאור תחושת הפחד שחש וכן הפריז בתיאור התנהגותם של ולנטי והראל, משלא מסר דברים אלו בעת חקירתו (שם, בעמ' 60 - 63). הגעתי גם למסקנה, כי ההפרזה בתיאור תחושת הפחד נועדה לספק הסבר למעשיו בהמשך".**

3. קביעה זו נעשתה על אף שבית המשפט קמא היה ער להתנהגותם של ולנטי והראל, לא התעלם ממנה וקבע שהשימוש בכח שעשו כדי להיכנס לביתו של המערער, לא היה בהתאם להוראות הפקודה המתירות לגובה מס להיכנס לחצרים אף ללא רשות המחזיק בחצרים. מטעם זה קבע בית משפט קמא

כי התנהגות המערער היתה תואמת למצב, דהיינו, דחיפת המערער את הראל, היתה תגובה מידתית לדחיפה של הראל את המערער והיא חוסה תחת הגנה עצמית, אך לא כן האיום בסכין ובקביעה זו אין מקום להתערב.

4. אנו תמימי דעים עם בית המשפט קמא כי המערער היה יכול לנקוט באמצעי אחר, חמור פחות, כדי להגן על עצמו ועל רכושו ונטילת הסכין ואיום בו כלפי הראל היתה תגובה בלתי מידתית לסיטואציה.

5. על אף שבית המשפט קמא קבע כי האיום בסכין אינו חוסה תחת הגנה עצמית התחשב בכך, כפי שצריך היה לעשות, בשיקוליו לקביעת העונש כאשר ציין כי התחשב בכך ש"הנאשם ביצע את העבירה לאחר שהמתלוננים נכנסו לביתו שלא כדין ותוך שימוש בכוח. מכאן כי הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה הינן מקלות ביותר. יתר על כן, קיימת קרבה לסייג לאחריות פלילית שהיא הטענה בדבר הגנה עצמית שהעלתה ב"כ הנאשם. הגם שקבעתי כי תגובתו של הנאשם לא הייתה נדרשת, הרי שחלק מהתנאים לקיומה של הגנה עצמית מתקיימים והכל כפי שפירטתי בהכרעת הדין".

6. לאור כל האמור, אנו דוחים את הערעור.

ניתן היום, ב' אייר תשע"ו (10 מאי 2016) במעמד ב"כ הצדדים והמערער.

אברהם טל, נשיא זרבה בוסתן, שופטת שמואל בורנשטיין, שופט